

Tuyển tập Hoa Song Đường 04
- viết về Cha Mẹ -
Thơ Mặc Giang
(thnhattan@yahoo.com.au)

01. *Màu Hoa trắng trắng phủ dày*
02. *Nâng vành tang trắng*
03. *Mẹ đi, lối cỏ hoa cài*
04. *Đóa Hoa Song Đường*
05. *Một Đóa Song Đường*
06. *Song Đường, một đóa không tên !*
07. *Bài ca hay nhất*
08. *Xin dành cho Cha Mẹ*
09. *Tiếng nói Không Cha*
10. *Mẹ còn đây mãi mãi !*

Màu Hoa trắng trắng phủ dày !

Mẹ ơi mẹ, tiếng mẹ hiền còn đâu nữa
Bóng mẫu từ, hương thờ nhả khói mờ sương
Mẹ đi đâu trên khúc rẽ vô thường
Con tìm mẹ giữa ngàn dâu xanh biếc

Con tìm mẹ bên dòng sông ly biệt
Nghe lạnh lòng Cầu Ai Tử ngân vang
Sông phân ly, còn gặp nhau qua lối băng ngang
Dòng sinh tử, vĩnh viễn giữa đôi bờ sóng vỗ

Quán trọ của cuộc đời, xưa nay là thế
Ai tạo nên chiếc quán trọ mà chi
Chỉ một lần, Mẹ cất bước ra đi
Là đi mãi, không bao giờ trở lại

Vành tang Mẹ, biết bao lần thấm lệ
Mảnh khăn xô, biết mấy lớp thê lương
Tiếng mẫu từ, đổ xuống bến tình thương
Tiếng mẹ yêu, trôi bờ sông ly cách

Mùa đông lạnh, mưa bay lất phất
Mỗi đêm về, ủ dột mùi sương
Nghe lòng nát cõi tình thương
Nhiều khi thồn thức canh trường mẹ ơi

Con tìm mẹ leo đồi gió hú

Đình đơn côi vò võ sơn khê
Biển Đông sóng vỗ xô bờ
Con đi tìm mẹ, mịt mờ bụi bay
Còn đâu tình mẹ đong đầy
Màu hoa trắng trắng phủ dày thiên thu.

Tháng 7 – 2007
Mặc Giang

Nâng vành Tang Trắng

Mẹ ơi mẹ,
Lục thân quyến thuộc còn đây, nhưng mà sao trầm lắng
Mẹ ơi mẹ,
Con hiền cháu thảo còn đây, nhưng mà sao lặng thinh
Còn mẹ thì nằm yên, nằm chỉ một mình
Nhắm mắt lại, không bao giờ mở nữa
Còn đâu nữa, bóng mẹ hiền muôn thuở
Còn đâu nữa, tình thương mẹ thiêng liêng
Con nhìn mẹ mà nước mắt rung rung
Cuộn thành dòng, hai hàng, lặn trên má
Gió lay động thì thầm khua kẽ lá
Sao lưa thưa ử dột khóc trắng vàng
Mẹ đã đi xa, cánh nhạn mây ngàn
Thế gian, trả lại trần gian cho đời
Mẹ về một cõi xa xôi
Giã từ nhân ảnh lở bồi phù sinh
Mẹ về một cõi vô tình
Lắng nghe tiếng gọi một mình thiên thu
Con tìm mẹ trong đêm mờ tăm tối
Bóng đơn côi, đom đóm thấp canh trường
Vành áo nào thấm đượm ướt ngân sương
Chan giọt lệ đầy voi mòn mi mắt
Khói quyện trầm hương, vẽ hai chữ vô thường, nghi ngút
Chiếc cầu hợp tan, gãy một nhịp Ái Tử, biệt ly
Trăm năm còn lại được gì
Bờ dâu thắm thắm, xanh rì trăm năm
Nói chi đến nữa ngàn năm
Bên thềm băng giá lạnh căm xa mờ
Mẹ ơi, như một giấc mơ
Đêm đêm tỉnh mộng, vật vờ hồn đau
Mẹ ơi, chuông mõ kinh cầu
Nâng vành tang trắng trên đầu rụng rơi.

Tháng 7 – 2007

Mặc Giang

Mẹ đi, lối cỏ hoa cài

Mẹ tôi khép cửa trần gian
Tôi đi tìm mẹ trên đàng đơn côi
Mẹ tôi khép lại cuộc đời
Tôi đi tìm mẹ, chơi vơi muôn trùng
Mẹ tôi khép chữ vô chung
Tôi đi tìm mẹ tận cùng hồn đau
Mẹ ơi, bãi biển nương dâu
Ngàn năm hoang lạnh khối sầu thiên thu
Lá vàng rụng mấy mùa thu
Còn bao chiếc lá ngàn thu lá vàng
Dòng sông mấy khúc băng ngang
Để cho sóng vỗ trường giang mịt mờ
Đâu là bờ vô thi
Đâu là bến vô chung
Cõi trần gian mộng mị
Cõi màu nhiệm vô cùng
Hai bờ mi nặng nặng
Nghẹn ngào rơi giọt đắng
Đội vành khăn tang trắng
Thôn thức đêm giọt cay
Con tìm mẹ đến suốt đời, quên thương, gởi nhớ
Con tìm mẹ đến suốt đời, quên nhớ, gởi thương
Hương thờ nhà khói mờ sương
Từ ly mẫu tử trên đường đơn côi
Âm vang không nói nên lời
Mẹ hiền khuất bóng suốt đời bơ vơ
Dòng sông xưa, thôi rồi, xin dừng chuyến
Bến dò ngang, thôi nhé, rẽ đôi bờ
Mẹ đi, sương khói hương mờ
Con về thầm khóc giấc mơ đêm dài
Mẹ đi, biết thuở nào phai
Con về, lối cỏ hoa hài thiên thu.

Tháng 7 – 2007

Mặc Giang

Đóa Hoa Song Đường

Tiết tháng Bảy, mưa ngâu lạnh giá
Hội Vu Lan, cháu thảo con hiền

Ôi Mùa Hiếu Hạnh thiêng liêng
Bông hồng, bông trắng, trên viền áo ai
Gần nhẹ nhẹ, hoa cài lệ thấm
Tạo thành màu hoa đáng không tên
Mẹ Cha, ngủ dưới hoàng tuyền
Cho con lạc lõng giữa miền trần gian
Mỗi một năm, Vu Lan lại đến
Biết làm sao trọn vẹn hiếu ân
Hoa này là của mẫu thân
Còn bông hoa của phụ thân đâu rồi
Hoa Song Đường ghen lời không nói
Một bông hoa tên gọi là hai
Không tên, mà chính hoa cài
Cánh hoa lạnh lạnh đêm dài ngán sương
Cánh hoa này, mẹ thương com áo
Cánh hoa kia, dưỡng giáo công cha
Nắng mưa ủ dột mái nhà
Bốn mùa sương gió lệ nhòa song thân
Vẽ bốn chữ thâm ân nghĩa nặng
Cắt một nơi sâu thẳm tâm hồn
Tôn thờ thành kính vẹn toàn
Đáp đền muôn thuở, không cần luận suy
Theo ánh Đạo Từ Bi thấm nhuận
Bóng Từ Quang trùm chấn muôn phương
Đóa hoa cao cả Song Đường
Dâng Mùa Hiếu Hạnh, không lường thâm sâu
Tam đồ khổ, bắc cầu bỉ ngạn
Cứu đảo huyền, Thắng Hội Vu Lan
Trên thời đèn nghĩa Tứ Ân
Dưới thời đáp cả hàm linh muôn loài
Vu Lan - Hiếu Hạnh ai ơi
Hoa Song Đường đó, người người nhớ ghi.

*Viết nhân Mùa Hội Vu Lan Đinh Hợi – 2007 đang đến
để chia sẻ những ai không còn cha mẹ,
và nhắc nhở những ai còn cha mẹ trong đời.
(Hoa Song Đường, theo tôi, là bất cứ đóa hoa nào
khi người con với tấm lòng thành dâng đóa hoa đó
lên cho Cha Mẹ).*

Tháng 7 – 2007

Mặc Giang

Một Đóa Song Đường

Hai tay nâng một cành hoa
Chí thành dâng hiến Mẹ Cha tỏ tường

Nói rằng Một Đóa Song Đường
Công cha nghĩa mẹ không lường thâm sâu
Dù cho gian khổ dãi dầu
Cũng không đền đáp cơ câu mẹ cha
Công cha, núi thẳm thua xa
Nghĩa mẹ, biển lớn những là thắm đầu
Công cha, đội mãi trên đầu
Nghĩa mẹ, thờ mãi, sông sâu không bằng
Đóa Song Đường ấy em mang
Không hoa nào của trần gian sánh cùng
Đóa Song Đường ấy mệnh mông
Không màu không sắc lượng dung tương đồng
Dù cho màu sắc diêu bông
Hay màu hoa trắng hoa hồng nắng mai
Trắng hồng rồi cũng nhạt phai
Song Đường một đóa hoa cài thiên thư
Chín, chưa thể vẹn thành mười
Một, chưa thể sánh, còn mười, những là
Phụ thân, núi Thái, thua xa
Mẫu thân, biển Thái, sương pha đầu cành
Này em, này chị, này anh
Song Đường một đóa thiên thanh muôn đời
Dù cho sắc thắm hoa cười
Song Đường một đóa tuyết vời ngàn năm.

Tháng 7 – 2007

Mặc Giang

Song Đường, Một Đóa Không Tên

Sắc thắm muôn hoa là sắc hoa trời đất
Xuân hạ thu đông là biển chuyển bốn mùa
Càn khôn kia, không thể sánh Ông Cha
Trời đất kia, không thể so Đức Mẹ
Ngày Mẹ mất, đất trời sụp đổ
Ngày Cha đi, vũ trụ ngửa nghiêng
Công cha nghĩa mẹ thiêng liêng
Cho con gọi khắp mọi miền đơn côi
Công cha nghĩa mẹ tuyết vời
Cho con ghi nhớ trọn đời không quên
Vũ trụ kia, một cõi mông mênh
Trời đất kia, lặng thinh trống rỗng
Còn tình mẹ, đong đầy, không chỗ trống
Còn ơn cha, chan chứa, không chỗ dư
Vũ trụ kia, một cõi thái hư

Trời đất kia, khi nghiêng khi ngửa
Ân của cha, ân cao muôn thuở
Đức của mẹ, đức rộng muôn đời
Trăm năm cũng chẳng chút vơi
Ngàn năm cũng chẳng một lời thiệt hơn
Cần khôn, thành, trụ, hoại, không
Đất trời xoay chuyển hao mòn thời gian
Công cha, nào nghĩa bạc vàng
Đức mẹ, nào nghĩa kim hoàng bụi lau
Hoa nào rồi cũng phai màu
Sánh sao một đóa minh châu Song Đường
Dù đi muôn hướng ngàn phương
Dù đi trên khắp nẻo đường trần gian
Sao còn mờ, trăng vàng còn ngại
Đèn còn lu, đèn tỏ dãi soi
Tấm Gương, khi trong khi đục, đôi đời
Đóa Hoa Song Đường thi chung bất biến
Xin tặng em một bông hoa, không tên không tuổi
Xin tặng anh một bông hoa, không tuổi không tên
Đóa Hoa Song Đường, vi diệu thên thên
Tan tất cả nỗi quên,
Chỉ còn trong nỗi nhớ !!!

Tháng 7 – 2007
Mặc Giang

Bài Ca Hay Nhất

Tôi hát mãi bài ca dâng Mẹ
Tôi hát mãi bài ca dâng Cha
Công ơn Cha, dù ngàn năm cũng không pha
Công đức Mẹ, dù ngàn năm, cũng không đổi

Trong cuộc đời nếu ai có hỏi
Thương yêu ai cao nhất trong đời
Em đáp liền, không do dự, em ơi
Tình thương cao quý nhất, xin dành cho cha mẹ

Tôi hát mãi bài ca dâng Mẹ
Tôi hát mãi bài ca dâng Cha
Núi Thái Sơn, mờ sương khói quan hà
Biển Thái Bình, gập ghềnh vang sóng vỗ

Công ơn Cha, một đời gian khổ
Công đức Mẹ, một kiếp cho con

Tình Cha Mẹ, đẹp lắm, em thấy không
Em hãy cùng tôi, hát ca muôn ngàn tiếng hát

Tiếng hát đó, cao hơn núi Thái
Lời ca kia, sâu hơn biển Đông
Tiếng hát mẹ cha, không cần nhạc, không cần đàn
Nếu không hát được
Thì trên cuộc đời này
Không còn một bài ca nào, em hát nữa

Em hát lên bài ca dâng Mẹ
Em hát lên bài ca dâng Cha
Hát tự con tim,
Hát tự tấm lòng
Bài ca hay nhất, trong mọi bài ca nhân thế.

Tháng 7 – 2007
Mặc Giang

Xin dành cho Cha Mẹ

Trong cuộc đời này
nếu có ngôn từ nào đẹp nhất
tôi xin dành cho Mẹ
Trong cuộc đời này
nếu có ngôn từ nào đẹp nhất
tôi xin dành cho Cha
Tiếng thương yêu Mẹ, không cần nói ra
Tiếng thương yêu Cha, không cần trau chuốt
Tình thương Mẹ, tôi không cần hoa lá
Tình thương Cha, tôi không cần phết sơn
Dù ngàn năm, cũng chẳng hao mòn
Chớ đừng nói, một đời này, làm sao sánh
Tôi có nghe, “Công Cha như núi Thái Sơn”
Tôi có nghe, “Lòng Mẹ, như biển Thái Bình”
Núi Thái Sơn kia, còn đèo heo hút gió
Biển Thái Bình kia, còn sóng vỗ triều dâng
Ôn Mẹ Cha, vượt vũ trụ cao ngàn
Nghĩa Sinh Thành, phủ muôn ngàn thiên thể
Nên trong cuộc đời này,
Chữ nào đẹp nhất, tôi xin dành cho Mẹ
Chữ nào đẹp nhất, tôi xin dành cho Cha
Dù gió ngàn bay, dù lá rụng la đà
Tôi vẫn nói, công đức sinh thành
Hai tiếng Mẹ Cha, là nhất

Khi nào, không còn trời đất
Khi nào, không còn vũ trụ lăn quay
Khi nào, không còn tôi, thì lúc đó hẳn hay
Ngay cả hai chữ vô thi vô chung
Cũng không sánh được chữ Song Đường cao cả.

Tháng 7 – 2007

Mặc Giang

Tiếng nói Không Cha

Từ ngày tôi mất cha, như nhà không có nóc
Gót tôi sỏi đá phong trần, đâu còn gót đỏ như son
Cát bụi phù sa, không còn bóng cả che thân
Độc đường sương gió, không còn tựa nương ấm lạnh

Cha ơi Cha, đường trần gian, con đường nào phải tránh
Đường thế nhân, con đường nào phải đi
Con đường nào, không làm hổ tông ti
Con đường nào, không làm đau thất tổ

Cha ơi Cha, sống trong đời, con không ngại gì gian khó
Vào trường đời, con không ngại gì đắng cay
Nghĩ đến Cha, thỉnh thoảng con nghe ngọn gió heo may
Nghe cô độc giữa đời cao gió hú

Có khi, con nhìn mây trời vẫn vũ
Có khi, con nhìn sóng vỗ triều dâng
Nhân ảnh kia, ai vẽ nét phù vân
Tang thương này, ai be bờ dâu thắm

Chống đôi tay, đỡ bờ hòn trong trái đắng
Dẫm đôi chân, mòn sỏi đá phết rong rêu
Và con nghe thấm thía tiếng nhiễu điều
Hồn dân tộc, lộng hồn thiêng sông núi

Đường đi chưa mới
Bóng xế chưa tàn
Con sẽ đi, từ vĩ tuyến giảng ngang
Và đi hết giữa hoành – tung trụ vũ.

Tháng 7 – 2007

Mặc Giang

Mẹ còn đây mãi mãi !

Tiếng thưa Mẹ, hết rồi, không nói nữa
Kể từ ngày Mẹ đã bỏ con đi
Quán trọ trần gian, tử biệt sinh ly
Cung nhip vô thường, dặm ngàn soi bóng

Tiếng Mẹ ơi, đau đáu lòng thăm thăm
Hỡi vô thường, ai vẽ nét phù vân
Đề mẹ tôi, về một cõi xa xăm
Tôi còn lại, áng hương thờ nhả khói

Tiếng Mẹ ơi, thỉnh thoảng con vẫn gọi
Vào những khuya, chìm đắm nẻo tâm tư
Biết Mẹ đi, đi biển biệt xa rồi
Hình ảnh Mẹ vẫn còn đây muôn thuở

Ngay những khi Mẹ nhìn con, không nói
Ngay những khi Mẹ nhip nhip roi đau
Tôi lén nhìn trong mắt Mẹ thật sâu
Tôi chưa khóc, nhưng Mẹ tôi đã khóc

Mùa Hiếu Hạnh, một mình nghe cô độc
Khóc trong lòng, nói hai tiếng, Mẹ ơi
Dù biết rằng không còn Mẹ trong đời
Hình ảnh Mẹ, ngàn đời, con không mất

Chắp tay nguyện, khói hương trầm nghi ngút
Cõi nhiệm mầu, xin hồn Mẹ chứng tri
Từ thâm sâu, con nghe tiếng thâm thì
Mẹ còn đây, còn trong con mãi mãi.

Tháng 7 – 2007
Mặc Giang